

Arrest

**nr. 352 052 van 28 augustus 2026
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 december 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SWERTS, *loco* advocaat C. VAN CUTSEM. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoeker), die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, dient op 24 september 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 7 mei 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 26 september 2025 wordt verzoeker gehoord op de zetel van het CGVS.

1.4. Op 29 oktober 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in hoofde van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, K. D. C. A., werd op (...) 1995 geboren in San Salvador, El Salvador. U hebt de Salvadoraanse nationaliteit. U woonde heel uw leven in Santo Tomas, in de colonia ‘Flor Amarilla’. U hebt uw diploma middelbaar onderwijs behaald en hebt werkervaring in het installeren van internetaansluitingen. U bent vrijgezel.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan:

Aan het begin van de noodtoestand in El Salvador, in maart 2022, werd u twee keer kort aangehouden door de politie tijdens routinecontroles. U werd toen meteen weer vrijgelaten na het tonen van uw identiteitskaart.

Op 31 augustus 2023 vond een ernstig incident plaats met de politie op het voetbalveld in Santo Tomas, rond 9 uur ‘s avonds. Tijdens een routinecontrole vroeg een politieagent, vergezeld door drie soldaten, om uw identiteitskaart. U had deze echter per ongeluk thuis laten liggen. Toen u dat uitlegde, reageerde de politieagent agressief en beschuldigde u ervan die ‘bewust vergeten’ te zijn, omdat u volgens hem mogelijk een bendelid was. Ze vroegen uw volledige naam en identiteitsgegevens, die de agent via de radio aan collega’s doorgaf om uw identiteit te controleren. Terwijl dat gebeurde, werd u op een vernederende manier behandeld. Nadat uw identiteit bevestigd werd en bleek dat u geen strafbare feiten op uw naam had staan, wees u erop dat het geweld en de behandeling onwettig waren. Op dat moment escaleerde de situatie en werd u opnieuw mishandeld. U moest zware fysieke oefeningen uitvoeren terwijl u geslagen en geschopt werd, onder andere met een wapen. Dit ging ongeveer een uur door. Aan het einde waarschuwde de politieagent u dat u hem niet mocht aanklagen, anders zou hij u onder het mom van de noodtoestand laten oppakken of vermoorden.

Op 4 september 2023 besloot u om toch een klacht in te dienen. De politieman van dienst bevestigde dat de klacht verwerkt was en zei dat binnen één werkweek een onderzoeker van de politie u thuis zou bezoeken. U vroeg om een schriftelijke bevestiging van uw klacht, maar kreeg die niet; deze zou door de onderzoeker overhandigd worden bij zijn huisbezoek.

Op 9 september 2023 rond 7 uur ‘s avonds klopte men aan uw deur terwijl u alleen thuis was. Tot uw schrik was dezelfde politieagent van 31 augustus aanwezig, vergezeld van drie andere soldaten. Zij kwamen binnen zonder huiszoekingsbevel, sloten de deur en bevelen u om uw handen achter uw nek te leggen en te knielen. Terwijl u in die positie werd gehouden, doorzochten de soldaten uw huis. Na enkele minuten kwam de politieagent dreigend naar u toe en zei dat u de moed had gehad hem aan te klagen en dat u die dag ‘de hel’ zou leren kennen. Daarna hielp hij de soldaten met het doorzoeken van uw huis terwijl u ongeveer dertig minuten in die houding bleef. U weet niet waarnaar zij zochten. Voordat zij vertrokken trapte de agent op uw borst, waardoor u viel en bijna stikte. Hij waarschuwde u dat u de klacht niet mocht voortzetten; anders zouden de gevolgen de dood of gevangenschap zijn.

Op 19 september 2023 had u opnieuw een incident met dezelfde politieagent. Toen u rond 7 uur ‘s avonds van uw werk naar huis terugkeerde, werd u aan de ingang van uw wijk tegengehouden door deze agent, die vergezeld was van drie andere soldaten. Net als bij eerdere confrontaties moest u uw handen achter uw nek leggen en op uw knieën gaan zitten, waarna de agent u fysiek dwong uw benen verder uit elkaar te zetten. U werd vijftien minuten vastgehouden. De agent stelde u intimiderende vragen en dreigde met gevolgen als u doorging met uw klacht. Hij nam uw gsm af en liet u vervolgens vertrekken zonder deze terug te geven.

In oktober 2023 was er opnieuw een incident met de politie, maar los van uw eigen zaak. ‘s Avonds of ‘s nachts kwamen agenten naar uw huis en haalden u, uw vader en uw broer D. eruit tijdens een routinecontrole, op zoek naar bendeleden en hun contacten.

In de periode tussen eind september en december 2023 bleef de politieagent regelmatig aanwezig in uw wijk. Hoewel hij u niet meer aansprak, voelde zijn voortdurende aanwezigheid bedreigend.

Op 5 januari 2024 kwam u hem opnieuw tegen terwijl u te voet onderweg was in de namiddag. Hij werd weer vergezeld door drie andere soldaten. De agent hield u tegen en stelde u provocerende vragen om u onder druk te zetten. Hij zei dat hij foto’s had gevonden op uw gsm en beschuldigde u ervan met uw leven te spelen. Vervolgens bedreigde hij u opnieuw, met uitspraken dat hij u kon laten verdwijnen of gevangen nemen als u doorging met uw ‘nonsens’. Na dit incident nam u de beslissing om het land te verlaten, al maakte u toen nog geen concrete plannen.

Op 31 januari 2024 werd u voor de laatste keer rechtstreeks bedreigd door dezelfde politieagent. Dit keer was hij alleen; de soldaten stonden op afstand. Hij raakte uw schouder aan en zei dat u beter nog afscheid kon nemen van uw familie en dierbare plekken, want "daar zou u de zon niet meer zien", een duidelijke verwijzing naar de dood of gevangenschap. Hij gaf aan dat hij kon beslissen over uw leven. Deze bedreiging deed u beseffen dat uw leven ernstig in gevaar was, waarna u actief opties begon te bekijken om naar België te komen.

Tussen februari 2024 en uw vertrek naar België heeft u de politieagent geregeld gezien. Wanneer jullie blikken elkaar kruisten, maakte hij soms een teken naar u: hij legde zijn vinger op zijn lippen, maakte een "moorddadige gebaar" of gaf u een macabere lach.

Op 22 juni 2024 vertrok u uit El Salvador en op 23 juni 2024 kwam u in België aan. Op 24 september 2024 vroeg u hier internationale bescherming aan. U vreest in El Salvador vooral die specifieke politieagent, maar ook de politie in het algemeen, omdat u niet weet wie hem steunt of beschermt.

Ter staving van uw verzoek maakt u de volgende documenten over: uw internationaal paspoort, uw Salvadoraanse identiteitskaart, uw geboorteakte, een boekingsbewijs van de vlucht naar België en een bewijs van blanco strafregister.

U hebt in België veel familieleden:

- Uw moeder, C. D. C. A. D. C. (CGVS (...)(Z), O.V. (...)), woont sinds 15 november 2018 in België en diende op 12 december 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 16 juni 2020 werd er door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Zij ging in beroep tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde de beslissing van het CGVS op 13 april 2021 in arrest nr. 252663. Op 24 september 2024 diende zij een tweede verzoek in. Daar er geen nieuwe elementen voorhanden zijn, werd dit volgend verzoek op 19 mei 2025 onontvankelijk verklaard.
- Uw broer, E. F. C. A. (CGVS (...)(Z), O.V. (...)), kwam op 21 mei 2019 in België aan en diende op 4 juni 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 16 juni 2020 nam het Commissariaat-generaal eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RvV op 13 april 2021 in arrest nr. 252662. Hij diende op 22 januari 2025 een tweede verzoek om internationale bescherming in.
- Uw broer, D. A. C. A. (CGVS (...)(Z), O.V. (...)), kwam in België aan op 20 oktober 2021 en diende u op 29 november 2021 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 26 april 2023 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inzake zijn dossier. In arrest nr. 295792 van 18 oktober 2023 vernietigde de RvV deze beslissing. Op 28 februari 2024 nam het Commissariaat-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing. Hij diende op 24 januari 2025 opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.
- Uw broer, E. J. C. A. (CGVS (...), O.V. (...)), kwam op 20 oktober 2021 in België aan en diende op 23 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Op 26 april 2023 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inzake zijn dossier. In arrest nr. 295792 van 18 oktober 2023 vernietigde de RvV deze beslissing van het CGVS. Op 28 februari 2024 nam het Commissariaat-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook hij diende op 24 januari 2025 opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.
- Uw broer, D. E. C. A. (CGVS (...), O.V. (...)), kwam op 21 oktober 2023 in België aan en vroeg op 22 januari 2024 internationale bescherming aan in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier, wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent uw persoonlijke vrees voor vervolging, in de zin van de

Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U vreest dat u in het kader van de noodtoestand in El Salvador gearresteerd, opgesloten of zelfs vermoord zou kunnen worden door de politie, en dan in het bijzonder door de politieagent die u al een tijdlang het leven zuur maakte.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat er in het kader van de noodtoestand geen sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan een (verhoogd) risico loopt om slachtoffer te worden van een (willekeurige) arrestatie. Uit de COI Focus Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence van 21 december 2023 (beschikbaar op [coi_focus_salvador_situation_securitaire_depuis_letat_durgence_20231221_2.pdf](#) (cgvs.be) of CGVS) blijkt dat de noodtoestand werd uitgeroepen op 27 maart 2022. In deze context werden reeds tientallen duizenden personen gearresteerd en maken de Salvadoraanse autoriteiten zich schuldig aan het schenden van mensenrechten waaronder arrestaties van onschuldige personen. Slachtoffers van een (willekeurige) arrestatie waren voornamelijk jonge mannen afkomstig uit arme wijken, onder andere wijken onder controle van een bende; personen met tatoeages; personen die door derden beschuldigd werden van banden met een bende; die familie zijn van iemand die tot een bende behoort; of die een strafblad hebben.

Er zijn geen aanwijzingen dat u gevaar liep in El Salvador door het toedoen van deze politieagent:

- *Ten eerste, u levert geen enkel bewijs voor de beweerde feiten (NPO, p. 12). Volgens uw verklaring is de klacht die u indiende niet geregistreerd en heeft u geen ontvangstbewijs ontvangen. U gaf aan op 2 september 2024 een ziekenhuis te hebben bezocht (NPO, p. 7). Gevraagd naar een medisch rapport hiervan, gaf u aan dat uw vader dit thuis zou hebben en dat u zou proberen het over te maken (NPO, p. 12). Tot op heden heeft het CGVS echter geen dergelijk verslag ontvangen.*
- *U geeft aan dat u gedurende een langere periode problemen ondervond met de politieagent in kwestie, met vijf afzonderlijke voorvallen tussen 31 augustus 2023 en 31 januari 2024. Hoewel deze agent u bedreigde, heeft hij gedurende deze hele periode geen concrete stappen ondernomen om zijn dreigementen daadwerkelijk uit te voeren (NPO, p. 6-10 en 12). Indien hij werkelijk de intentie had gehad om u gevangen te nemen of te doden, had hij daartoe voldoende gelegenheid gehad, zeker gezien de noodtoestand waarin autoriteiten relatief eenvoudig iemand kunnen aanhouden.*

Bovendien zijn er lange periodes waarin de politieagent u met rust liet. Na drie incidenten op 31 augustus, 9 september en 19 september 2023 vond er, hoewel u hem nog regelmatig in de buurt zag, een lange pauze plaats tot in januari 2024, toen u twee bedreigingen kreeg op 5 januari en 31 januari. Daarna bleef het stil tot uw vertrek naar België op 22 juni 2024, ondanks dat de politieagent nog steeds aanwezig was in de omgeving (NPO, p. 6-10 en 11). Dit roept vragen op, want als hij daadwerkelijk iets tegen u wilde ondernemen, is het onlogisch dat hij zulke lange periodes geen interesse meer in u toonde.

Deze feiten maken duidelijk dat de politieagent niet de intentie had om u in het kader van de noodtoestand gevangen te nemen of te doden, aangezien hij herhaaldelijk de kans had om op te treden maar dit niet heeft gedaan en er lange periodes van inactiviteit waren.

- *Daarnaast blijkt uit de eerste drie incidenten dat het doel van de politieagent duidelijk was: hij ging de grens over bij het eerste incident en probeerde bij het tweede en derde incident te verzekeren dat u uw klacht niet verder zou zetten, wat u uiteindelijk ook niet deed. Het is opmerkelijk dat hij u na meer dan drie maanden rust op 5 januari 2024 plotseling weer lastigviel, terwijl u naar zijn dreigementen geluisterd had. Ook is het vreemd dat hij op dat moment beweerde bezwarende foto's op uw gsm te hebben gevonden, terwijl hij die al sinds 19 september 2023 in bezit had (NPO, p. 6-10). Hiernaar gevraagd, geeft u zelf aan dat u denkt dat hij gewoon een mentaal 'spelletje' met u wou spelen (NPO, p. 11). Als deze incidenten in januari 2024 daadwerkelijk hebben plaatsgevonden zoals u ze beschrijft, lijkt het inderdaad eerder op een spel van machtsvertoon, dan op een oprechte poging om u iets aan te doen.*
- *Hoewel u in januari 2024 al de beslissing nam om het land te verlaten, hebt u pas op 29 mei 2024 een vlucht geboekt en bent u pas op 22 juni 2024 daadwerkelijk vertrokken. In tussentijd leidde u een relatief normaal leven: u bleef werken en bezocht gewoon de voor u dierbare plaatsen (NPO, p. 5 en 10). Dit gedrag wijst erop dat er geen sprake was van een levensbedreigende situatie die onmiddellijk vertrek vereiste.*
- *U hebt niet binnen een redelijke termijn na aankomst in België asiel aangevraagd. U bent op 23 juni 2024 in België aangekomen en hebt pas op 24 september 2024 een verzoek om internationale bescherming ingediend, dus op het moment dat uw toeristenvisum van 90 dagen verviel. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij zich, indien zij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland.*

U verklaart dat u het moeilijk had om de aanvraag eerder in te dienen, omdat u veel stress ervaarde na uw vertrek uit uw thuisland en bij aankomst in een nieuw land met een andere taal. U geeft daarnaast aan dat u door uw ervaringen het vertrouwen in overheidsinstanties was verloren, en dat dit het voor u moeilijk maakte om zich meteen tot de Belgische autoriteiten te wenden (NPO, p. 13). Hier moet echter worden vastgesteld dat er in uw dossier sterke aanwijzingen zijn dat u voldoende geïnformeerd en goed voorbereid was op uw komst naar België en op de asielprocedure. Deze elementen ondermijnen uw verklaring over waarom u de aanvraag pas drie maanden na aankomst hebt ingediend:

- U beschikt over een uitgebreid familiaal netwerk in België, waaronder uw moeder en vier broers. Zij hebben allen reeds een asielprocedure doorlopen, en uw broer D. heeft zelfs bescherming gevraagd op basis van gelijkaardig politiegeweld. Daarnaast hebt u in België nog minstens een tante, een nicht en een neef die eveneens een asielprocedure (hebben) doorlopen. Dit toont aan dat u zeer goed op de hoogte was van de mogelijkheid en het belang van het tijdig indienen van een asielaanvraag.

- Uw vertrek uit El Salvador was niet halsoverkop. Reeds op 5 januari 2024 nam u de beslissing om uw land te verlaten. U verklaarde dat u in januari al informatie opzocht over de Belgische asielprocedure (NPO, p. 9). Eind januari 2024 nam u contact op met uw oom M., die over Belgische verblijfsdocumenten beschikt, en samen met hem onderzocht u de mogelijkheden om naar België te komen (NPO, p. 10). Uw uiteindelijke vertrek vond plaats op 22 juni 2024, bijna zes maanden later. Deze tijdsperiode wijst op een bewust en gepland vertrek.

U stelt ook dat u hoopte dat de situatie in uw land nog zou verbeteren (NPO, p. 12), maar deze uitleg wordt niet ondersteund door uw concrete handelingen. Het opzoeken van informatie over asiel, het actief plannen van uw vertrek, en het feit dat uw broer reeds eerder een verzoek om bescherming indiende op basis van gelijkaardige feiten, wijzen er juist op dat u geen werkelijke verwachting van verbetering meer had op het moment dat u in België aankwam.

- Betreffende uw familie: toen uw broer D. nog in El Salvador woonde, heeft hij nooit problemen gehad met de politieagent in kwestie. Als de politieagent echt zo geïnteresseerd in u was, zou hij uw familieleden ook lastiggevallen hebben, al was het maar om druk op u uit te oefenen. Uw vader woont er nog steeds, maar is slechts één keer, in september 2024, benaderd en ondervraagd over u. Sindsdien is er geen contact meer geweest, hoewel ze elkaar nog wel zien in de wijk (NPO, p. 11 en 12). Los van het feit dat dit blote beweringen zijn toont dit verder aan dat de politieagent zijn interesse in u heeft verloren.

Bovendien voldoet u niet aan het profiel van iemand die, binnen de context van de nationale noodtoestand, onschuldig zou worden opgepakt.

- Voor het ontstaan van problemen met deze specifieke politieagent hebt u nooit eerder problemen gehad met de politie. Het probleem dat u beschrijft, deed zich bovendien uitsluitend voor met deze ene politieagent; met andere politieagenten hebt u nooit conflicten gehad (NPO, p. 10-11).

- Hoewel u aangeeft dat bendes in het verleden sterk aanwezig waren in uw wijk en u af en toe contact met hen had, bijvoorbeeld op straat vroegen ze soms iets, maar nooit op een dreigende manier, hebt u zelf nooit problemen gehad met hen. Het grootste incident dat u met hen meemaakte, was dat u eenmaal werd beroofd (NPO, p. 3).

- U hebt géén vrienden die lid zijn van een bende en ook binnen uw familie is er enkel de partner van uw nicht W., 'E. D.', die bij een bende zou horen. Uw relatie met E. D. was echter naar eigen zeggen 'onbestaande' (NPO, p. 3 en 4).

- Hoewel u aangeeft dat Flor Amarilla een armere wijk is, waar voornamelijk mensen uit de lagere klasse en arbeiders wonen, had u zelf een stabiele en goede baan als installateur van internetaansluitingen. Ook uw broer D., die destijds nog in El Salvador woonde, werkte en studeerde aan de universiteit. Uw vader werkt als ambtenaar bij het stadhuis van San Salvador (NPO, p. 3 en 4 en 5; NPO Diego, p. 6).

- U hebt zelf geen strafblad en dat geldt ook voor uw gezinsleden. Enkel uw nicht W. en haar partner E. D. hebben een strafblad, maar zoals gezegd, onderhield u geen nauwe relatie met hen (NPO, p. 3-4 en 11).

- Daarnaast hebt u geen tatoeages die mogelijk op banden met bendes kunnen wijzen (NPO, p. 11).

Derhalve blijkt noch uit uw verklaringen, noch uit de beschikbare informatie, dat u afdoende concrete en individuele elementen hebt aangereikt om aan te tonen dat er in het kader van de noodtoestand in El Salvador in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging kan worden vastgesteld of dat er voor u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande beslissing niet ombuigen:

- Uw internationaal paspoort, uw Salvadoraanse identiteitskaart en uw geboorteakte tonen louter uw identiteit en herkomst aan, hetgeen niet betwist wordt in deze beslissing.

- Uw vluchtreservatie bevestigt uw reisweg naar België.

- Het bewijs van een blanco strafregister bevestigt dat u geen antecedenten hebt in El Salvador, wat de conclusie versterkt dat u niet het type persoon bent dat in het kader van de noodtoestand het gevaar loopt om onschuldig opgepakt te worden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door

zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence van 5 augustus 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_depuis_letat_durgence.pdf of <https://www.cgvs.be/>), en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat El Salvador een geschiedenis kent van wijdverspreid geweld, gepleegd door zowel de aanwezige bendes als de Salvadoraanse autoriteiten, die weliswaar steeds doelgericht en individueel van aard is geweest, en dit nog steeds is op heden. Zo stelde UNHCR in maart 2016 dat "most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons" en "In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise." (UNHCR Guidelines, p. 44-45).

Na een breuk in de akkoorden tussen de bendes en de regering heeft de Salvadoraanse overheid op 27 maart 2022 de noodtoestand ingesteld. Hoewel de noodtoestand de fundamenteën van de rechtsstaat aantast en de bendes evenmin volledig weggevaagd zijn, heeft deze situatie er evenwel toe geleid dat de bendes op heden niet meer op dezelfde manier bestaan zoals El Salvador ze al decennia lang kende. Hun territoriale aanwezigheid en controle, hun hoofdzakelijke bron van inkomsten – afpersing – en hun interne structuur werden sterk ondermijnd met een positief effect op de veiligheid en het dagdagelijks leven van vele Salvadoranen als gevolg, in het bijzonder dan voor degene die voorheen leefden in een wijk onder controle van een bende. Zo blijkt uit de beschikbare informatie onder meer dat er opnieuw bewegingsvrijheid is, het aantal moorden verminderde en dat afpersing in het algemeen daalt. Waar er nog sprake is van geweld, is dit nog steeds doelgericht en individueel van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een (vermeende) band met de bendes, waaronder weliswaar ook vele onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er actueel in El Salvador een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van willekeurig geweld. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog op te merken dat het ook in hoofde van uw broer, Diego, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een kennelijk onjuiste beoordeling en voert hij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de oude artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de administratieve rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de samenwerkingsplicht, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.2. Verzoeker betwist vooreerst de beoordeling van zijn problemen met een politieagent. Hij benadrukt dat de commissaris-generaal de incidenten die hij met deze politieagent meemaakte niet als dusdanig betwist, maar meent dat er geen aanwijzingen zijn dat hij hierdoor daadwerkelijk gevaar liep. Waar hem wordt

teggeworpen dat hij geen bewijs neerlegt van zijn klacht en van het medisch verslag na het eerste incident, voert verzoeker aan dat hij precies wegens deze klacht werd bedreigd. Dat hij geen bewijs van de klacht kan voorleggen, is volgens hem dan ook coherent met zijn vrees voor de politie. Het medisch verslag zou hij via zijn vader hebben proberen te verkrijgen, maar deze kon het niet terugvinden.

Verzoeker betwist vervolgens de beoordeling dat de betrokken politieagent niet werkelijk de bedoeling zou hebben gehad om hem gevangen te nemen of te doden. Volgens hem gaat het om een subjectieve interpretatie van de commissaris-generaal. Hij wijst erop dat de politieagent herhaaldelijk terugkwam, hem sloeg, zijn gsm afnam, een huiszoeking liet uitvoeren en expliciete doodsb bedreigingen uitte. Volgens verzoeker blijkt hieruit een volgehouden interesse en escalatie en wilde de politieagent hem door intimidatie en bedreigingen ervan weerhouden zijn klacht verder te zetten. Dat de agent hem nog niet daadwerkelijk liet oppakken, kan volgens verzoeker juist worden verklaard door diens wens om disciplinaire of publieke repercussies te vermijden. Ook de kwalificatie van de gedragingen van de agent als een louter “*spel van machtsvertoon*” acht verzoeker subjectief.

Verder betwist verzoeker dat hij na de feiten een “*relatief normaal leven*” zou hebben geleid. Hij wijst erop dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde gedurende maanden nauwelijks te hebben geslapen, te zijn afgevallen, geen energie meer te hebben gehad, geregeld te hebben gehuild en zelfs suïcidale gedachten te hebben gehad. Ook de omstandigheid dat hij niet onmiddellijk na zijn aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende, doet volgens hem niet af aan zijn nood aan bescherming. Wat zijn familie betreft, betwist hij de redenering dat de politieagent, indien deze werkelijk in hem geïnteresseerd was, ook zijn familieleden systematisch zou hebben lastiggevallen. Hij wijst erop dat zijn vader door dezelfde politieagent werd benaderd en dat zijn broer D. E. eveneens verschillende gewelddadige incidenten met de politie meemaakte. Volgens verzoeker is het bovendien niet ongebruikelijk dat één persoon als primair doelwit wordt gekozen en familieleden slechts als drukkingsmiddel worden ingezet. Hij besluit dat de commissaris-generaal zich op verschillende punten baseert op veronderstellingen over hoe een dader of slachtoffer zich “*logischerwijs*” zou gedragen, terwijl zijn relaas volgens hem gedetailleerd, consistent en “*psychologisch coherent*” is en aansluit bij de gedocumenteerde context van willekeurige arrestaties, politiegeweld en straffeloosheid onder de noodtoestand.

2.3. Wat de gegrondheid van zijn vrees betreft, voert verzoeker aan dat hij wegens een politieke overtuiging en/of het behoren tot een bepaalde sociale groep voor vervolging vreest. Hij betwist dat hij niet zou beantwoorden aan het profiel van personen die onder de noodtoestand het risico lopen onschuldig te worden gearresteerd. Onder verwijzing naar de COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence*” van 5 augustus 2025 stelt hij dat er in zijn hoofde meerdere factoren aanwezig zijn die het risico op een arbitraire arrestatie verhogen. Hij benadrukt in dit verband dat hij een jonge man is die afkomstig is uit Colonia Flor Amarilla in Santo Tomás, een volgens hem sociaaleconomisch kwetsbare wijk waar MS-13 sterk aanwezig is en die bekendstaat als een bastion van de bende. Dat hij zelf een stabiele tewerkstelling had, doet volgens hem niet ter zake, nu de landeninformatie het verblijf in een lage-inkomensgemeenschap als risicoverhogend element vermeldt. Hij verwijt de commissaris-generaal onvoldoende te hebben onderzocht in welke mate personen uit Flor Amarilla door de autoriteiten met bendes worden vereenzelvigd. Daarnaast voert verzoeker aan dat hij een familiale band heeft met “E. D.”, de partner van zijn nicht Wendy, die volgens hem als *palabrero* of bendeleider van MS-13 in Santo Tomás actief was en werd opgepakt. Volgens verzoeker wordt deze familieband niet betwist en blijkt uit de beslissing inzake zijn broer D. E. evenmin betwist te worden dat E. D. en W. banden met een bende hebben en dat W. onder het uitzonderingsregime werd gearresteerd. Dat het slechts om een indirecte familieband gaat, acht verzoeker niet doorslaggevend, nu de COI Focus enkel spreekt van een “*band*” met een vermeend bendelid en niet vereist dat deze band nauw is. Verzoeker wijst verder op zijn eerdere conflicten met de politie en in het bijzonder op de klacht die hij tegen de betrokken politieagent heeft ingediend. Hij verwijst naar landeninformatie volgens welke personen die vóór of tijdens de noodtoestand reeds door de politie werden lastiggevallen, onder meer nadat zij een klacht tegen een politieagent indienden, een verhoogd risico kunnen lopen op arrestatie. Volgens verzoeker bestaat er door zijn klacht een politiedossier over hem en bevestigt landeninformatie dat het bestaan van een “*criminal or police record*”, ook zonder strafrechtelijke veroordeling, een risicofactor kan vormen. Minstens moeten zijn eerdere problemen met de politieagent volgens hem als een risicoverhogende omstandigheid worden beschouwd. Verder voert verzoeker zijn terugkeer vanuit Europa, het gegeven dat hij een jonge man is en de stress die hij wegens zijn eerdere ervaringen zou kunnen vertonen als bijkomende risicofactoren aan. Onder verwijzing naar landeninformatie stelt hij dat terugkeerders uit het buitenland kunnen worden gestigmatiseerd of als criminelen kunnen worden beschouwd en dat jonge mannen oververtegenwoordigd zijn onder de personen die onder de noodtoestand worden gearresteerd.

Verzoeker beroept zich tevens op oud artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en stelt dat hij reeds werd bedreigd, mishandeld en vervolgd door politie en militairen, en dat het aan de commissaris-generaal toekomt om aan te tonen dat deze vervolging zich niet opnieuw zal voordoen, hetgeen volgens hem niet is gebeurd.

Onder verwijzing naar landeninformatie wijst verzoeker op het arbitraire karakter van arrestaties, het ontbreken van een vereiste van een minimum aan bewijs, op het groot aantal mensen dat reeds gearresteerd zijn, op het gegeven dat deze willekeur ervoor zorgt dat *“men iedereen die men wil kan arresteren”*, dat burgers worden aangespoord om aangifte te doen, dat er straffeloosheid heerst voor wanpraktijken en dat arrestaties plaatsvinden met andere drijfveren, zoals politieke vervolging. Hij besluit dat er in zijn hoofde verschillende factoren aanwezig zijn die het risico op een arbitraire arrestatie verhogen, dat hem minstens het voordeel van de twijfel had moeten toegekend worden, en dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep kan worden aangenomen.

2.4. Wat de subsidiaire bescherming betreft, betwist verzoeker dat de voorwaarden van oud artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet zijn vervuld. Hij verwijst naar de huidige situatie in El Salvador en naar de vele door hem beschreven institutionele geweldplegingen. Onder verwijzing naar landeninformatie betoogt hij dat de noodtoestand gepaard gaat met systematische en grootschalige arbitraire detenties, foltering, gedwongen verdwijningen, overlijdens in detentie en andere ernstige mensenrechtenschendingen. Volgens hem kan iedere burger het slachtoffer worden van de autoritaire ontsporingen en onmenselijke of vernederende behandelingen die onder de regering van Nayib Bukele plaatsvinden. Hij benadrukt daarnaast dat de noodtoestand de georganiseerde criminaliteit in vele wijken niet heeft geëlimineerd. Deze omstandigheden rechtvaardigen volgens hem de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de bestreden beslissing in hoofde te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.6. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een artikel betreffende *“E. D.”* toe.

3. Voorafgaand

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

3.2. De Raad wijst erop dat de Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van richtlijn 2013/32/EU (hierna: de Verordening (EU) 2024/1348) met ingang van 12 juni 2026 van toepassing is. Artikel 79, lid 3, van deze Verordening verduidelijkt evenwel dat zij van toepassing is op procedures voor het verlenen van internationale bescherming met betrekking tot verzoeken die vanaf 12 juni 2026 worden ingediend. Verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum zijn ingediend, blijven onderworpen aan richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Aangezien verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming op 24 september 2024 heeft ingediend, wordt de onderhavige procedure derhalve beheerst door de Procedurerichtlijn en door de ter omzetting daarvan vastgestelde nationale bepalingen.

3.3. Met ingang van 12 juni 2026 is Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: Verordening (EU) 2024/1347) rechtstreeks van toepassing.

De bestreden beslissing werd genomen vóór 12 juni 2026 en is geschraagd op de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsartikelen, die de criteria voor de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bevatten, werden bij artikel 20 en 21 van de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (BS 19 juni 2026) opgeheven. De inhoud van deze artikelen wordt voortaan geregeld door de definities in artikel 3, 1) tot en met 6) van Verordening (EU) 2024/1347 en de hoofdstukken II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming), III (voorwaarden voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus) en artikel 13 (verlening van de vluchtelingenstatus) van Verordening (EU) 2024/1347 wat betreft de vluchtelingenstatus en de hoofdstukken II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming), V (voorwaarden om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming) en artikel 18 (verlening van de subsidiaire beschermingsstatus) van Verordening (EU) 2024/1347 wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus (Parl.St. Kamer 2025-26, DOC 56 1401/001, 33). Verordening (EU) 2024/1347 bevat geen overgangsbepalingen op grond waarvan vóór 12 juni 2026 ingediende verzoeken onderworpen blijven aan de voordien geldende materiële voorwaarden voor internationale bescherming. Zij is bijgevolg vanaf 12 juni 2026 eveneens van toepassing op verzoeken om internationale bescherming die vóór die datum werden ingediend, maar waarover nog geen definitieve beslissing is genomen. De omstandigheid dat het voorliggend verzoek vóór 12 juni 2026 werd ingediend en dat de bestreden beslissing vóór die datum werd genomen, doet hieraan geen afbreuk. De Raad dient bij de beoordeling van het voorliggend beroep dan ook na te gaan of verzoeker voldoet aan de in Verordening (EU) 2024/1347 vastgestelde voorwaarden voor het verlenen van internationale bescherming.

3.4. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad moet zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoetkomt aan de verplichting om een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie te voorzien, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming, zoals voorzien in artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Hierbij moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

3.5. Wanneer een of meer specifieke aspecten van de verklaringen van een verzoeker niet met documenten of ander bewijsmateriaal worden gestaafd, bepaalt artikel 4, lid 5, van Verordening (EU) 2024/1347 dat geen aanvullend bewijsmateriaal wordt verlangd met betrekking tot deze specifieke aspecten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn of haar verzoek om internationale bescherming te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn of haar verzoek;
- d) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, onder andere rekening houdend met het moment waarop de verzoeker om internationale bescherming heeft verzocht.”

3.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli

1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4. Beoordeling van het beroep

4.1. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

4.1.1. Verzoeker verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Santo Tomas, in de colonia Flor Amarilla, en El Salvador te zijn ontvlucht wegens de aanhoudende bedreigingen van een politieagent tegen wie hij een klacht had ingediend. Verzoeker verklaart dat hij in het kader van de noodtoestand in El Salvador problemen kreeg met een specifieke politieagent. Op 31 augustus 2023 zou hij tijdens een controle op een voetbalveld door een politieagent en drie soldaten zijn mishandeld nadat hij zijn identiteitskaart niet bij zich had en tegen de behandeling protesteerde. De betrokken politieagent zou hem daarbij hebben bedreigd indien hij klacht zou indienen. Verzoeker deed dit niettemin op 4 september 2023. Vervolgens zou dezelfde politieagent op 9 september 2023 samen met drie soldaten zonder huiszoekingsbevel zijn woning zijn binnengevallen en hem opnieuw hebben bedreigd en mishandeld. Op 19 september 2023 zou hij door dezelfde agent opnieuw zijn tegengehouden, geïntimideerd en bedreigd en zou zijn gsm zijn afgenomen. In oktober 2023 vond nog een routinecontrole plaats waarbij verzoeker, zijn vader en zijn broer Diego uit hun woning werden gehaald. Op 5 januari 2024 en 31 januari 2024 zou verzoeker andermaal door dezelfde politieagent zijn bedreigd, waarna hij besloot El Salvador te verlaten. Tot aan zijn vertrek in juni 2024 zou de agent hem nog geregeld in de wijk hebben gezien en intimiderende gebaren naar hem hebben gemaakt. Bij terugkeer vreest verzoeker vooral deze politieagent, maar ook de politie in het algemeen, omdat hij niet weet wie de betrokken agent steunt of beschermt.

4.1.2. Ter staving van zijn verzoek legt hij zijn paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, vluchtreservatie en een bewijs van blanco strafregister neer.

Verzoekers paspoort, identiteitskaart en geboorteakte hebben betrekking op zijn identiteit en herkomst, die niet worden betwist. Zijn vluchtreservatie bevestigt louter zijn reisweg naar België, hetgeen evenmin ter discussie staat. Het bewijs van zijn blanco strafregister toont enkel aan dat hij geen antecedenten heeft in El Salvador en houdt geen verband met de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten.

Gelet op de inhoud van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.1.3. Te dezen is de Raad van oordeel dat verzoeker de door hem aangehaalde ernstige bedreigingen, die hij zou hebben gekregen ingevolge een klacht die hij zou hebben ingediend tegen een politieagent, niet *in concreto* aannemelijk maakt, noch dat hij actueel een daadwerkelijke en gegronde vrees koestert omwille van die bijdrage.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel objectief stuk neerlegt ter staving van de door hem voorgehouden problemen met de betrokken politieagent. Nochtans verklaarde verzoeker dat hij na het incident van 31 augustus 2023 medische verzorging zou hebben gekregen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 26 september 2025 (hierna: NPO), p. 7) en dat zijn vader in El Salvador in het bezit was van een medisch attest. Hij stelde tevens dat zijn vader het zou zoeken en hem “*misschien deze week*” zou opsturen, waarna hem door de *protection officer* werd uitgelegd hoe hij dit stuk aan het CGVS kon bezorgen (NPO, p. 12). Niettemin werd dit attest niet overgemaakt. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekers vader het medisch rapport niet kon terugvinden, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij en zijn vader na de eerste huiszoeking alles op één plaats hadden bijgehouden, net omdat zij niet wisten waarnaar de politie precies op zoek was (NPO, p. 12). In het licht van deze verklaring komt het weinig aannemelijk voor dat zijn vader dit document dan niet meer zou hebben kunnen terugvinden. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen noch uit het verzoekschrift dat hij, nadat bleek dat zijn vader het stuk niet kon terugvinden, nog verdere concrete

inspanningen heeft geleverd om dit attest alsnog te verkrijgen, bijvoorbeeld door zelf, al dan niet via een derde, contact op te nemen met de medische instelling waar hij volgens zijn verklaringen op 2 september 2023 werd onderzocht (NPO, p. 7). Verzoeker blijft dan ook, wat dit punt betreft, in gebreke om te voldoen aan de op hem rustende medewerkingsplicht om zijn verzoek, waar redelijkerwijze mogelijk, nader te staven.

Voorts acht de Raad de door verzoeker geschetste gang van zaken, waarbij de politieagent hem gedurende maanden herhaaldelijk zou hebben bedreigd met arrestatie of de dood indien hij zijn klacht niet introk, maar vervolgens geen concrete stappen zou hebben ondernomen om deze dreigementen uit te voeren en verzoeker uiteindelijk tot aan zijn vertrek in juni 2024 met rust zou hebben gelaten, allerm minst plausibel. Immers blijkt uit verzoekers verklaringen dat de bedreigingen van de betrokken politieagent er in hoofdzaak toe strekten hem ertoe te bewegen de op 4 september 2023 ingediende klacht niet verder te zetten. Zo zou de politieagent hem op 9 en 19 september 2023 uitdrukkelijk hebben bedreigd met de dood of gevangenschap indien hij met zijn klacht zou doorgaan. Verzoeker gaf evenwel geen gevolg aan deze dreigementen. Nergens uit zijn verklaringen blijkt immers dat verzoeker zijn klacht vervolgens heeft ingetrokken, dan wel getracht heeft de verdere behandeling ervan door de bevoegde diensten stop te zetten. Desalniettemin ging de betrokken politieagent gedurende een tijdspanne van ongeveer vijf maanden, van eind augustus 2023 tot eind januari 2024, blijkens verzoekers verklaringen niet verder dan hem herhaaldelijk te bedreigen en te intimideren, zonder concrete stappen te ondernemen om de geuite dreigementen daadwerkelijk ten uitvoer te leggen. Na de laatste beweerde bedreiging op 31 januari 2024 bleef verzoeker bovendien nog bijna vijf maanden op hetzelfde adres in El Salvador wonen, zonder dat hij hem nog rechtstreeks benaderde, liet arresteren, of anderszins daadwerkelijk viseerde. Dit gebrek aan enig optreden vanwege de politieagent klemmt des te meer nu uit de door verzoeker zelf aangehaalde landeninformatie blijkt dat de veiligheidsdiensten onder de noodtoestand over ruime mogelijkheden beschikken om personen zonder of met zeer beperkt bewijs te arresteren, dat arrestaties onder meer op anonieme aangiften kunnen steunen, dat er quota voor arrestaties bestaan, en dat politieagenten de noodtoestand zelf aanwenden om persoonlijke geschillen te beslechten. Tegen die achtergrond is het des te opvallender dat de betrokken politieagent geen concrete poging deed om hem daadwerkelijk onder het uitzonderingsregime te laten arresteren. Indien de betrokken politieagent daadwerkelijk verzoeker had bedreigd opdat hij zijn klacht niet zou verderzetten, valt moeilijk in te zien waarom hij gedurende maanden genoeg zou hebben genomen met bedreigingen en intimidaties en verzoeker, hoewel hij zijn klacht niet had ingetrokken, tot aan zijn vertrek in juni 2024 met rust liet, en dit terwijl verzoeker volgens zijn eigen verklaringen gemakkelijk te lokaliseren was. Hij bleef immers in Flor Amarilla wonen, hij bleef tot begin mei 2024 werken en hij kwam de betrokken agent nog geregeld tegen wanneer hij zich buitenshuis begaf (NPO, p. 5 en p. 11).

Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de politieagent, teneinde publieke of disciplinaire repercussies te vermijden, zou hebben afgezien van een arrestatie of van enige verdere actie, kan dit niet worden bijgetreden. Vooreerst blijkt uit verzoekers eigen verklaringen dat de betrokken agent zich geenszins door dergelijke voorzichtigheid liet leiden in zijn eerdere optreden: hij drong immers herhaaldelijk, zonder huiszoekingsbevel, de woning van verzoeker binnen, onderwierp hem aan vernederende en gewelddadige behandelingen, sloeg en schopte hem, en nam zijn gsm af — dit alles openlijk en in aanwezigheid van drie soldaten, en bij het incident van 19 september 2023 kennelijk in het openbaar. Uit niets blijkt dat de agent zich bij deze eerdere feiten enige terughoudendheid oplegde uit vrees voor represailles. Het is dan ook niet aannemelijk dat dezelfde agent, die blijkens verzoekers asielrelaas geen enkele schroom vertoonde om verzoeker herhaaldelijk fysiek te mishandelen en te bedreigen, precies waar het de uiteindelijke uitvoering van zijn herhaalde doodsb bedreigingen betreft, uit voorzichtigheid zou hebben afgezien van verder optreden. Bovendien toont verzoeker niet aan, en blijkt evenmin uit de door hem aangebrachte landeninformatie, dat een eventuele arrestatie van verzoeker in het kader van de noodtoestand — die zoals hierboven vastgesteld doorgaans op louter anonieme aangiften of minimale aanwijzingen kan steunen — voor de betrokken agent enig reëel risico op onderzoek, sanctie of ontmaskering zou hebben ingehouden. Verzoekers betoog dat het handelen van de agent wijst op een strategie om zichzelf buiten schot te houden valt dan ook niet te rijmen met de landeninformatie vervat in het rechtsplegingsdossier.

Verzoekers gedrag in de periode tussen zijn beslissing om El Salvador te verlaten en zijn effectief vertrek valt bovendien moeilijk te verzoenen met de door hem voorgehouden levensbedreigende situatie. Verzoeker verklaarde dat hij reeds op 5 januari 2024 de beslissing nam om zijn land te verlaten (NPO, p. 9-10), doch bleef hij nog tot 22 juni 2024, derhalve nog bijna zes maanden, in El Salvador. Verzoeker verklaarde bovendien dat de betrokken politieagent zowel in de periode vóór als na deze vertrekbeslissing voortdurend in zijn directe leefomgeving aanwezig bleef. Zo verklaarde hij dat de agent in de periode tussen eind september en december 2023 voortdurend in zijn wijk aanwezig bleef en dat hij hem regelmatig zag (NPO, p. 9). Ook nadien, tussen februari 2024 en zijn uiteindelijke vertrek, kwam verzoeker de agent naar eigen zeggen nog geregeld tegen, waarbij deze hem dreigende, non-verbale signalen zou hebben gegeven, zoals een vinger op zijn lippen, een gebaar dat op vermoorden wees, of een “*macabere lach*” (NPO, p. 11). Uit niets blijkt dat verzoeker zijn gangbare doen en laten in deze periode heeft aangepast of beperkt, dan wel dat hij enige andere voorzorg nam om aan de door hem beschreven, als levensbedreigend voorgestelde dreiging te ontsnappen. Hij bleef op hetzelfde adres wonen, bleef verder werken tot 5 mei 2024, en begaf zich

buitenshuis, waarbij hij onder meer zijn grootmoeder, de plaats waar hij was afgestudeerd, en het huis van een vriend bezocht (NPO, p. 5). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat deze vaststelling voorbijgaat aan de door hem beschreven psychische impact van de feiten — hij zou nauwelijks hebben kunnen slapen, zijn vermagerd, weinig energie hebben gehad, geregeld hebben gehuild en zelfs suïcidale gedachten hebben gehad — doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker gedurende deze periode van bijna een half jaar geenszins stappen heeft gezet om aan de door hem beschreven, als levensbedreigend voorgestelde situatie te ontkomen noch enige voorzorgsmaatregel heeft getroffen om de betrokken politieagent te ontwijken of het risico op een nieuwe confrontatie te beperken.

Tot slot moet worden vastgesteld dat de ernst en geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker wel degelijk worden ondermijnd door de vaststelling dat hij sinds 23 juni 2024 in België verblijft doch slechts op 24 september 2024, *i.e.* drie maanden na zijn aankomst in België, een beschermingsverzoek heeft ingediend, hetgeen aantoont dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zijn land te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood aan internationale bescherming te hebben, kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, zodra hij daartoe de mogelijkheid heeft, een verzoek om internationale bescherming indient. Verzoekers verklaring dat hij bij aankomst gestresseerd was, in een nieuw land met een andere taal terechtkwam en het vertrouwen in overheidsinstanties had verloren (NPO, p. 13), overtuigt niet, nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker kon terugvallen op een uitgebreid familiaal netwerk in België — met name zijn moeder en vier broers, die allen reeds een procedure tot internationale bescherming in België hadden doorlopen of nog doorliepen, waarvan de broer D. E. bovendien bescherming had gevraagd op grond van beweerdelijk gelijkaardig politiegeweld — en hij reeds vanaf januari 2024 informatie inwon over de Belgische asielprocedure (NPO, p. 9-10), zodat er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker afdoende was geïnformeerd over het bestaan en het belang van het tijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming. Het talmen van verzoeker vormt dan ook een contra-indicatie voor de ernst en de geloofwaardigheid van de verzoeker aangehaalde problemen.

4.1.4. Voorgaande vaststellingen volstaan in het kader van de devolutieve werking van het beroep om te besluiten dat verzoeker de door hem aangehaalde asielmotieven, met name de door hem voorgehouden vervolging door een politieagent, niet aannemelijk heeft gemaakt.

4.1.5. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen aan deze conclusie geen afbreuk doen, zoals hierboven onder 4.1.2. reeds werd vastgesteld.

4.1.6. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas, heeft verzoeker geenszins aannemelijk gemaakt dat hij reeds werd vervolgd in de zin van oud artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

4.1.7. In zoverre verzoeker betoogt dat er in zijner hoofde diverse factoren aanwezig zijn die zijn risico op een willekeurige arrestatie in het kader van de noodtoestand verhogen, en hij daarbij verwijst naar de COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence*” van 5 augustus 2025, wijst de Raad op wat volgt.

Waar verzoeker zijn afkomst uit Flor Amarilla als risicoverhogende factor aanvoert, stelt de Raad vast dat hij weliswaar zelf verklaart dat deze wijk een armere wijk is waar MS-13 sterk aanwezig was, maar dat hij geen objectieve landeninformatie bijbrengt waaruit blijkt dat Flor Amarilla als dusdanig door de Salvadoraanse autoriteiten als een bijzonder risicogebied of bendegebied wordt beschouwd. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie over Santo Tomás biedt daarvoor geen afdoende steun, nu minstens een van de geciteerde bronnen betrekking heeft op Santo Tomás de Castilla in Guatemala en niet op verzoekers woonplaats in El Salvador.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat zijn wijk, colonia Flor Amarilla in Santo Tomas, gedomineerd werd door de bende MS13 en er als een “*bastion*” van deze bende bekendstond, stelt de Raad vast dat hij deze bewering niet staakt. De door verzoeker aangehaalde landeninformatie toont dit immers niet aan. Zo heeft het artikel “*Crime Groups 'Persist' in Guatemala's Customs System: Defense Minister*” van 2 augustus 2027 betrekking op Santo Tomás de Castilla in Guatemala en niet op verzoekers woonplaats in El Salvador. Dit artikel is dan ook niet dienstig om de beweerd bendeaanwezigheid in Santo Tomas, El Salvador, te staven. Het tweede door verzoeker aangehaalde document, “*Monitoreo de noticias- abri*” van Red Feminista Frente a la Violencia contra las mujeres betreft daarnaast een rapport daterend van 2016 en biedt bijgevolg geen inzicht in de in verzoekers wijk voorafgaand aan de afkondiging van de noodtoestand in maart 2022. Bovendien wordt in dit rapport de “*Colonia Flor Amarilla*” respectievelijk “*Santo Tomas*” slechts eenmaal vermeld, zonder dat daarbij op enige wijze melding wordt gemaakt van de aanwezigheid van de bende MS13. Verzoeker brengt aldus geen actuele, betrouwbare en op El Salvador betrekking hebbende informatie bij die zijn bewering inzake de bendeaanwezigheid in zijn wijk kan onderbouwen. In deze omstandigheden kan niet

worden aangenomen dat verzoeker toebehoort aan een wijk die met de aanwezigheid van bendes wordt geassocieerd. Hierbij aansluitend stelt de Raad vast dat, zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekers wijk als een armere wijk met bendeaanwezigheid kan worden beschouwd, dit gegeven op zich niet volstaat om aan te nemen dat hij door de Salvadoraanse autoriteiten als bendelid of als met een bende verbonden persoon zal worden beschouwd. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat verzoeker sinds de afkondiging van de noodtoestand op 27 maart 2022 tot aan zijn vertrek eind juni 2024 zonder noemenswaardige problemen in dezelfde wijk is blijven wonen en werken. Verzoeker werd in die periode slechts tweemaal aan een routinecontrole onderworpen, waarbij hij telkens, na voorlegging van zijn identiteitskaart, onmiddellijk werd vrijgelaten (NPO, p. 4). Nergens uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat hij, buiten de specifieke — hierboven als ongeloofwaardig bevonden — kwestie met de betrokken politieagent, ooit problemen heeft gekend met de politie of ervan verdacht of beticht werd een bendelid te zijn dan wel banden met een bende te hebben (NPO, p. 11).

Voorts beschikt verzoeker over een blanco strafregister (AD, stuk 5, Documenten neergelegd door de verzoeker, nr.4), heeft hij geen tatoeages die op die op banden met bendes kunnen wijzen (NPO, p. 11), en had hij geen vrienden die tot een bende behoorden (NPO, p. 3) (NPO, p. 11).

Wat verzoekers beweerde band met het vermeende bendelid E. D., partner van zijn nicht W., betreft, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt ter staving van deze bewering. Verzoeker legt geen stuk voor waaruit zou blijken dat zijn nicht W. effectief de partner is (geweest) van E. D., noch dat zijn nicht W., zoals in het verzoekschrift wordt beweerd, in het kader van de noodtoestand zou zijn gearresteerd. Het door verzoeker als stuk 3 voorgelegde artikel betreft louter een berichtgeving over de aanhouding van een persoon die als “E. D.” zou worden aangeduid, doch bevat geen enkele verwijzing naar verzoekers nicht W., laat staan naar enige relatie tussen beiden. Verzoekers verklaringen dienaangaande blijven dan ook niet meer dan een blote bewering, die door geen enkel objectief element wordt gestaafd. Wat er ook van zij, zelf indien zou worden aangenomen dat verzoekers nicht de partner is van E. D. en thans gedetineerd zou zijn, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van zijn familiale banden een verhoogd risico loopt om gearresteerd te worden. Verzoeker toont immers niet aan dat deze beweerde band ooit tot enige verdenking, ondervraging of andere negatieve aandacht vanwege de Salvadoraanse autoriteiten ten aanzien van hemzelf heeft geleid, dit niettegenstaande hij, zoals hierboven vastgesteld, gedurende de volledige periode van de noodtoestand in dezelfde regio is blijven wonen en werken. In zoverre verzoeker aanvoert dat de door hem aangehaalde COI Focus niet verduidelijkt dat het om een nauwe band moet gaan, en dat E. D. bovendien in de wijk van verzoeker zou hebben geleefd, waardoor hij een groter risico zou lopen om hiermee in verband te worden gebracht, wijst de Raad erop dat uit verzoekers eigen verklaringen net het tegenovergestelde blijkt. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat zijn relatie met E. D. “zo goed als onbestaande” was, dat hij wist waarmee deze zich bezighield en dat hij er daarom bewust naar streefde zo ver mogelijk van hem verwijderd te blijven, tot het punt dat hij familiefeesten meed wanneer hij wist dat E. D. er aanwezig zou zijn (NPO, p. 4). E. D. woonde bovendien, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift laat uitschijnen, niet in dezelfde wijk als verzoeker, maar in San Marcos, en verzoeker verklaarde dat hij hem nooit bij hem thuis over de vloer kreeg, doch hem slechts occasioneel op straat zag (NPO, p. 4).

Waar verzoeker zijn terugkeer vanuit Europa als een bijkomende risicofactor voor een willekeurige arrestatie aanvoert, kan zijn betoog evenmin overtuigen. Ter staving van zijn stelling dat Salvadoranen die vanuit het buitenland worden teruggestuurd bij terugkeer te maken kunnen krijgen met stigmatisering of discriminatie omdat zij als criminelen worden beschouwd, verwijst verzoeker in een voetnoot naar “*ibid*, p. 18”, waarbij de onmiddellijk voorafgaande voetnoot verwijst naar een rapport van de Spaanse universiteit UPF. De door verzoekster geciteerde passage is hier evenwel niet in terug te vinden. Voorts stelt de Raad vast dat in de door verzoeker aangehaalde COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence*” van 5 augustus 2025 verschillende factoren worden geïdentificeerd die het risico op arrestatie onder de noodtoestand kunnen verhogen, doch een verblijf in het buitenland of een terugkeer vanuit Europa wordt daarbij nergens als dusdanig vermeld. Verzoeker brengt evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat zijn verblijf in België of zijn verzoek om internationale bescherming bij de Salvadoraanse autoriteiten bekend zou zijn, dan wel dat hij om die reden bij een terugkeer in hun negatieve aandacht zou komen. Zijn loutere terugkeer vanuit Europa kan bijgevolg niet als een concrete risicoverhogende factor in aanmerking worden genomen.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij, als jonge man, reeds om die reden een verhoogd risico zou lopen, stelt de Raad vast dat hoewel leeftijd en geslacht factoren vormen die tot het risico op arrestatie bijdragen, met een oververtegenwoordiging van jongeren van het mannelijke geslacht, niet kan blijken dat iedere Salvadoraanse man een (verhoogd) risico loopt om het slachtoffer te worden van een willekeurige arrestatie.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij, omwille van de door hem aangehaalde risicofactoren, afzonderlijk noch cumulatief beschouwd, een verhoogd risico zou lopen om bij

een terugkeer naar El Salvador het slachtoffer te worden van een willekeurige arrestatie in het kader van de noodtoestand.

4.1.8. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden vervat in artikel 4, lid 5 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

4.2. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

4.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15, onder a) van de Verordening (EU) 2024/1347 stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

4.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15, onder b) van de Verordening (EU) 2024/1347 beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat er geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde problemen met een politieagent en dat verzoeker zijn vrees om bij terugkeer naar El Salvador willekeurig te worden gearresteerd in het kader van de noodtoestand niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

4.2.3. Overeenkomstig artikel 3, punt 6), gelezen in samenhang met artikel 15, onder c), van Verordening (EU) 2024/1347 komt een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet als vluchteling kan worden erkend, voor subsidiaire bescherming in aanmerking wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade, omwille van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 15, onder c) van de Verordening (EU) 2024/1347 (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, punt 30; HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, punt 43).

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in El Salvador:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence van 5 augustus 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_depuis_letat_durgence.pdf of www.cgvs.be/ <https://>), en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat El Salvador een geschiedenis kent van wijdverspreid geweld, gepleegd door zowel de aanwezige bendes als de Salvadoraanse autoriteiten, die weliswaar steeds doelgericht en individueel van aard is geweest, en dit nog steeds is op heden. Zo stelde UNHCR in maart 2016 dat “most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons” en “In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.” (UNHCR Guidelines, p. 44-45).

Na een breuk in de akkoorden tussen de bendes en de regering heeft de Salvadoraanse overheid op 27 maart 2022 de noodtoestand ingesteld. Hoewel de noodtoestand de fundamenten van de rechtsstaat aantast en de bendes evenmin volledig weggevaagd zijn, heeft deze situatie er evenwel toe geleid dat de bendes op heden niet meer op dezelfde manier bestaan zoals El Salvador ze al decennia lang kende. Hun territoriale aanwezigheid en controle, hun hoofdzakelijke bron van inkomsten – afpersing – en hun interne structuur werden sterk ondermijnd met een positief effect op de veiligheid en het dagdagelijks leven van vele Salvadoranen als gevolg, in het bijzonder dan voor degene die voorheen leefden in een wijk onder controle van een bende. Zo blijkt uit de beschikbare informatie onder meer dat er opnieuw bewegingsvrijheid is, het

aantal moorden verminderde en dat afpersing in het algemeen daalt. Waar er nog sprake is van geweld, is dit nog steeds doelgericht en individueel van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een (vermeende) band met de bendes, waaronder weliswaar ook vele onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er actueel in El Salvador een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van willekeurig geweld. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de landeninformatie waarop voormelde analyse is gesteund niet langer correct of actueel zou zijn, noch dat de commissaris-generaal hieruit onjuiste conclusies heeft getrokken. Hoewel noch door de commissaris-generaal, noch door de Raad wordt betwist dat er sinds het uitroepen van de noodtoestand in El Salvador in maart 2022 sprake is van ernstige mensenrechtenschendingen en willekeurige arrestaties, blijkt niet dat de situatie in El Salvador, gelet op de ontwikkelingen volgend op het uitroepen van de noodtoestand, dermate gewijzigd is dat niet langer kan worden gesteld dat er geen sprake is van willekeurig geweld of van een gewapend conflict in de zin van artikel 15, onder c), van Verordening (EU) 2024/1347, noch dat een burger die naar El Salvador terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in deze bepaling bedoelde ernstige bedreiging. Het betoog dat de huidige situatie in El Salvador wordt gekenmerkt door “*vele institutionele geweldplegingen*”, dat elke burger het slachtoffer kan worden van “*autoritaire afwijkingen en van inhumane en vernederende behandelingen*” vanwege de Salvadoraanse autoriteiten, en dat er sprake is van “*een zorgwekkende sfeer van algemene bedreiging voor de mensenrechten*”, doet hier geen afbreuk aan. De Raad volgt het standpunt van de commissaris-generaal dat er ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador geen sprake is van willekeurig geweld. Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador is artikel 15, onder c) van Verordening (EU) 2024/1347 niet van toepassing.

Het geweld dat de huidige situatie in El Salvador kenmerkt, dient dan ook veeleer te worden betrokken bij de beoordeling van een eventuele gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15, onder a) of b), van Verordening (EU) 2024/1347. Het komt daarbij aan verzoeker toe om, in het licht van zijn individuele omstandigheden, een dergelijke vrees of een dergelijk risico concreet aannemelijk te maken. Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet, blijkt evenwel dat verzoeker hierin niet slaagt en dat hij noch een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15, onder a) of b), van Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk heeft gemaakt.

4.2.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

4.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen besluit de Raad dat verzoeker niet voldoet aan de materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. Hij toont evenmin aan dat zij voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

4.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Evenmin ontwaart de Raad in hoofde van de verwerende partij een “*kennelijk onjuiste beoordeling*”.

4.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.6. In zoverre verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, thans artikel 2.60, § 2, van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

K. ALLYNS